

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Zamecsnik Pósfai és Társai Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Árnási Katalin ügyvéd) által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a dr. Karas Monika (címe) ügyvéd által képviselt (I.r. alperes neve, címe) I. rendű és a (II.r. alperes neve, címe) II. rendű alperes ellen sajtó-helyreigazítás iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. február 4-én kelt 8.P.27.462/2010/3. számú ítélete ellen a felperes részéről 4. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alpereseknek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 36.000 (harminchatezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ... című napilapban és online kiadásában ...-én „...” címmel jelent meg cikk, amely arról szólt, hogy a diktatúrákban a veszélyesnek ítélt személyeket „poloskával” hallgatták le, ezekkel zsarolták és arra kényszerítették, hogy jelentést tegyenek, amely eljárás a rendszerváltozással sem szűnt meg. A cikkíró név szerint említi ...-t, a ... főigazgatóját azzal összefüggésben, hogy igazgatósága idején egyre többször túlterheltségre hivatkozva alkalmazhatták azt a módszert, hogy a külső terminálokban hallgatták le egyes személyek szóváltásait.

Az újságcikkben és az online oldalon megjelentek miatt a felperes sajtó-helyreigazítási kérelmet juttatott el a szerkesztőséghez, sérelmezve azt a valótlan állítást, hogy a ... főigazgatójaként az ún. vonalkihajtás módszerével törvénytelenül figyelt meg ellenzéki politikusokat.

Az sem felel meg a valóságnak, hogy a ... megfigyelései során keletkeztek a ... szeptemberében napvilágot látott felvételek.

A helyreigazítási kérelemnek az alperes nem tett eleget, ezért a felperes kereseti kérelmet terjesztett elő, melyben olyan tartalmú helyreigazítás közlésére kérte kötelezni az alperest, amelyből megállapítható, hogy a ... és annak ... kiadásában is megjelent ...-i cikk személyére vonatkozó valótlan tényállításokat tartalmazott.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Hivatkozott arra, hogy a felperes személyére vonatkozó konkrét állítás nem jelent meg, a cikkben csak annyi szerepel, hogy ő volt a ... főigazgatója. Az írás a ...-ról és nem a felperesről szól.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy 15 napon belül fizessen meg az I-II. rendű alperesnek 5.000-5.000 forint + áfa perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 27.000 forint illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette a Ptk. 79. § (1) bekezdését, majd kifejtette, hogy helyreigazítást az kérhet, akiről valótlan tényt közölnek vagy híresztelnek, illetőleg való tényeket hamis színben tüntetnek fel.

Megállapította, hogy a sérelmezett írásból a felperes személyére vonatkozó konkrét tényállítás vagy személyével közvetlen összefüggésben levő híresztelés nem történt.

Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes neve csak olyan formában került feltüntetésre, hogy az ún. vonalkihajtásos módszer alkalmazása az ő ... főigazgatósága idején került több ízben alkalmazásra. Azt azonban a cikk nem állította, hogy a felperes ebben tevőlegesen közreműködött.

Mindezek alapján arra az álláspontra jutott, hogy helyreigazítást, mint sajátos személyiségi jogvédelmi eszközt a felperes nem vehet igénybe, hiszen személyét érintő valótlan tényállítás vagy való tény hamis színben való feltüntetése, illetőleg híresztelés nem valósult meg.

A perköltség viseléséről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést.

Elsődlegesen hivatkozott a Ptk. 79. § (1) bekezdésére, ismertette, hogy a cikk mely részei képezik a kifogása tárgyát és a PK 12. számú állásfoglalás alapján kiemelte, hogy azzal, hogy az írás a diktatúrák jellemzése után a törvénytelen lehallgatási módszerek bemutatását követően név szerint megnevezte, az olvasók számára egyértelműen azonosította a személyét a hivatallal. Állította, hogy vezetése alatt az ... nem teljesített politikai megrendeléseket, nem végzett semmilyen törvénytelen lehallgatást.

Ezen túlmenően kiemelte, hogy az ítélet 2011. február 4-én kelt, ezért jogi álláspontja szerint keresetösségi joga tekintetében nem a Ptk. 79. §-át kell alapul venni, hanem a 2010. évi CIV. törvény 12. § (1) bekezdését.

Állította, hogy a vezetése alatt volt hivatal tevékenységével összefüggő valótlan állítások kétséget kizáró módon személyével is kapcsolatosak, ennek okán jogosult kereseti kérelmet előterjeszteni, fennáll igényérvényesítési jogosultsága.

Hivatkozott a Pp. 342. § (2) bekezdésére és a 345. § (2) bekezdését is ismertette, amivel annak kívánt hangot adni, hogy keresetösségi joga körében nincs helye a Pp. 252. § (3) bekezdése alapján az ítélet hatályon kívül helyezésének.

Mindezek alapján kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a tárgyaláson pontosított tartalmú helyreigazítás közzétételére kötelezését.

Másodlagosan indítványozta az ítélet hatályon kívül helyezését.

Az alperes ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként a tényállást helyesen állapította meg és az abból levont jogi következtetése, döntése is helytálló, azzal a másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett.

A Fővárosi Ítéltábla a felperesi fellebbezésben foglaltak alapján az alábbiakat emeli ki:

A sajtóról szóló 1986. évi II. törvény szerint mindenkinek joga van arra, hogy tájékoztatást kapjon szűkebb környezetét érintő kérdésekben, ugyanakkor a sajtót a hiteles, pontos és gyors tájékoztatásról való gondoskodás kötelezettsége is terheli, amely nem sértheti más személyhez fűződő jogát.

A Ptk. 79. § (1) bekezdése szerint, ha valakiről a sajtószerv valótlan tényt közöl, híresztel, vagy való tényeket hamis színben tüntet fel, akkor az érintett követelheti olyan közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlemény mely tényállítása valótlan, illetve mely tényeket tüntet fel hamis színben, továbbá melyek a való tények.

A valótlan sajtóközleménnyel szembeni védelem független a sajtószerv vétlenségétől és a kifogásolt közlemény valóságtartalmáért a sajtószervet objektív felelősség terheli, így az alperes sajtójogi felelősséggel tartozik.

A Fővárosi Ítéltábla elsősorban arra mutat rá, hogy a sajtó-helyreigazítási eljárásban a bíróság kötve van nem csak a kereseti kérelemhez, hanem a kifogásolt sajtóközlemény tartalmához és a szerkesztőségnek elküldött helyreigazítási kérelemhez is.

A ...-én megjelent cikk és az internetes honlapon szereplő írás a lehallgatási, zsarolási, jelentésadási módszerekről, okokról és arról számolt be, hogy a „...-ban”, a ...-nál milyen eljárásokat alkalmaztak, hogyan használták fel az információkat, készítették a jegyzőkönyveket.

Az is szerepelt az írásokban, hogy „... .. főigazgató idején egyre többször alkalmazhatták” az ún. vonalkihajtás módszert.

A felperes a szerkesztőséghez eljuttatott sajtó-helyreigazítási kérelmében ezt kifogásolta és annak közzétételét kérte, hogy valótlan az az állítás, hogy a felperes az előző kormány megbízásából a ... megkerülésével törvénytelenül figyelt meg ellenzéki politikusokat, valamint politikai szempontból veszélyes magánszemélyeket, s hogy az ilyen megfigyelés során keletkeztek azok a ...-ben napvilágot látott felvételek is, amelyek ..., ... vagy ... beszélgetését tartalmazzák.

A szerkesztőség a helyreigazítást nem közölte, ezért a felperes kereseti kérelmében változatlan formában fenntartotta sajtó-helyreigazítás iránti igényét.

A Fővárosi Ítéltábla is úgy ítélte meg, hogy a perbeli sajtóközlemény a felperes személyére vonatkozó konkrét tényállítást nem tartalmazott, neve csak abban az összefüggésben került megemlítésre, hogy az adott „lehallgatási” időszak beazonosíthatóvá váljon. A felperes személyes cselekvőségéről nem ír a cikk, azt nem tartalmazza, hogy törvénytelenül figyelt meg különböző személyeket. Ilyen állítás a ...-ben, illetve a hírportálon megjelent írásban nem került nyilvánosságra.

A helyreigazítási kérelem és kereset korlátait az adott, kifogásolt sajtóközlemény adja meg, azon túlterjeszkedni nem lehet, így e körben a felperes az általa meghatározott helyreigazítás közzétételére igényjogosultsággal a sajtó-helyreigazítási eljárás speciális anyagi és eljárásjogi szabályai alapján nem jogosult.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság is arra az álláspontra jutott, hogy a felperes személyére, konkrét tevékenységére a perbeli cikk közlést nem tartalmazott és azok az állítások, amelyeket a felperes helyreigazító közleményként közzétenni kért nem szerepeltek az adott írásban.

Azt csak megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla - a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel -, hogy a 2010. évi CIV. törvény alkalmazása fel sem merülhetett jelen eljárás során, tekintettel a jogszabály hatályba lépésének idejére, arra, hogy a kifogásolt sajtóközlemény ...-ben jelent meg, a kereset pedig 2010. november 24-én került előterjesztésre, tehát a törvény 2011. január 1-jei hatályba lépése előtt.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekben kifejtettek és a Pp. 253. § (2) bekezdése, valamint a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - annak helyes indokaira utalással - helybenhagyta és a pereszes felperest kötelezte a perköltség megfizetésére a Pp. 239. §-án keresztül is érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-a alapján.

Budapest, 2011. június 2.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k., Kisbán Tamás s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő